

DÍTĚ

PSYCHOTHRIллер

FIONA BARTON

DÍTĚ

FIONA BARTON

2017

Copyright © 2017 by Fiona Barton
Translation © 2017 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CHILD,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2017,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pušová
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-239-2

1

Úterý 20. března 2012

EMMA

Když se posadím ke stolu, počítač na mě významně mrkne. Dotknu se klávesnice a na obrazovce se objeví Paulova fotka. Je to ta, kterou jsem pořídila při našich líbáncích v Římě: sedí proti mně na náměstí Campo dei Fiori a oči má plné lásky. Snažím se na něj taky usmát, ale když se předkloním, zahlédnu na monitoru svůj odraz a zarazím se. Nesnáším, když se zničehonic takhle uvidím. Někdy se ani nepoznám. Myslíte si, že víte, jak vypadáte, a najednou na vás odněkud vybafne cizí obličej. Úplně se leknete.

Ale dneska si toho cizího člověka prohlížím. Hnědé vlasy chvatně stažené do ledabylého drdolu, nenalíčená tvář, vrás-ky táhnoucí se k očím jako praskliny ve zdech.

Vypadáš přílišně, řeknu ženské na obrazovce. Pohyb jejích úst mě fascinuje, a tak ji přiměju, aby mluvila dál.

No tak, Emmo, dělej něco, říká mi. Chabě se na ni pou-směju a ona můj úsměv opětuje.

Chováš se jak blázen, kárá mě mým vlastním hlasem, a tak toho nechám.

Díkybohu, že mě nevidí Paul, pomyslím si.

Když Paul dorazí večer domů, je unavený a trochu mrzutý po dlouhém dni ve společnosti tupých studentů a po další hádce se šéfem nad rozvrhem hodin.

Možná to souvisí s věkem, ale zdá se mi, že problémy v práci Paula opravdu trápí. Myslím, že se cítí ohrožený a začíná o sobě pochybovat. Katedry univerzit jsou něco jako lví smečky. Všude plno naparujících se samců, kteří se zuby nehty drží vydobytých pozic. Říkám Paulovi všechno, co se na správnou ženu sluší a patří, a namíchám mu gin s tonikem.

Když pak uklízím jeho aktovku z pohovky, všimnu si, že přinesl domů výtisk *Evening Standard*. Asi ho sebral v metru.

Zatímco Paul ze sebe ve sprše smývá pracovní starosti, sednu si a začtu se do novin. Do oka mi padne krátká zpráva.

„NÁLEZ DĚTSKÉHO TĚLA“, hlásá drobný titulek. Následuje pár řádků o tom, že se na staveništi ve Woolwichi našla kostra malého dítěte a policie zahájila vyšetřování. Čtu si zprávu pořád dokola. Nedokážu ji pořádně pochopit, jako by byla napsaná v cizím jazyce.

Ve skutečnosti však vím, co se v ní říká, a zmocňuje se mě hrůza. Svírá mi plíce a ztěžuje dech.

Sedím jako zařezaná, dokud Paul nesejde dolů, celý mokrý a růžový, a nezakřičí na mě, že se něco pálí.

Vepřové kotlety jsou úplně černé. Na uhel. Vyhodím je do koše a otevřu okno, abych vyvětrala čmoud. Vyndám z ledničky mraženou pizzu a dám ji do mikrovlnné trouby, zatímco Paul tiše sedí za stolem.

„Měli bychom si pořídit detektor kouře,“ říká, místo aby

mě seřval, že jsem málem zapálila barák. „Když se člověk do něčeho začte, na vaření snadno zapomene.“ Je na mě hrozně hodný. Vůbec si ho nezasloužím.

Stojím před mikrovlnkou, pozoruju, jak se pizza otáčí a bublá, a snad po milionté si kladu otázku, jestli mě neopustí. Měl to už dávno udělat. Já bych to na jeho místě udělala, kdybych se den co den musela potýkat s mými stavy a obavami. Ale on nevypadá, že by si chtěl sbalit kufry a odejít. Místo toho nade mnou drží ochrannou ruku jako laskavý pečující rodič. Když jsem rozrušená, uklidňuje mě a snaží se mě rozesmát. A když brečím, pevně mě k sobě přivine a opakuje mi, jak jsem krásná, vtipná a úžasná.

Za všechno může ta tvoje nemoc, konejší mě. Tohle nejsi ty.

Ale jsem. Ve skutečnosti mě nezná. O to jsem se postarala. A on respektuje moje soukromí, když se bráním jakýmkoliv zmínkám o své minulosti. „Nemusíš mi to říkat,“ ujišťuje mě. „Mám tě rád takovou, jaká jsi.“

Snaží se dělat, že pro něj nejsem přítěží, a tak jsem mu dala přezdívku „Svatý Pavel“. Když to uslyší, obvykle jen sykne: „To určitě.“

No dobře, tak není svatý. Ale kdo dneska je? A jeho hříchy jsou stejně i mými hříchy. Jak to říkají staří manželé? Co je tvoje, to je moje. Ale moje hříchy..., ty jsou jen moje.

„Ty nebudeš jíst, Em?“ zeptá se, když před něj položím talíř.

„Obědvala jsem pozdě, měla jsem hodně práce. Ještě nemám hlad – dám si něco potom,“ zalžu. Ví, že kdybych si vložila cokoli do úst, udávila bych se.

Nasadím ten nejzářivější úsměv, jaký mívám na fotkách. „Jsem v pohodě, Paule. Klidně jez.“

FIONA BARTON

Sedím na své straně stolu, pomalu upíjím víno a předstírám, že poslouchám, co celý den dělal. Jeho hlas stoupá, klesá a odmlčuje se mezi sousty nechutného jídla, které jsem mu naservírovala.

Pravidelně přikyvuju, ale ve skutečnosti nic neslyším. Přemýšlím, jestli ten článek viděla Jude.

2

Úterý 20. března 2012

KATE

Kate Watersová se nudila. Tohle slovo si se svou prací obvykle nespojovala, ale dnes byla zavřená v kanceláři pod šéfovým dohledem a měla na starosti jen přepisování cizích textů.

„Protáhni to svým zlatým psacím strojem,“ houkl na ni editor zpravodajství Terry a přehodil na ni nepovedený článek někoho jiného. „Trochu to pocukruj kouzelným práškem.“

A tak to udělala.

„Připadám si tady jako ve fabrice,“ postěžovala si naproti sedícímu kolegovi z černé kroniky. „Produkujeme pořád stejný brak, stačí ho jen nově načančat. Na čem teď pracuješ ty?“

Gordon Willis, kterého šéf oslovoval výhradně pracovním zařazením – například „hodte to na stůl našemu specialistovi na krimi...“ – zvedl hlavu od novin a pokrčil rameny. „Odpovědně jdu k soudu – chci si promluvit se šéfinspektorem o tom případu vraždy kuší. Teď zrovna na ničem nedělám, ale dou-

fám, že si pak budu moct promluvit se sestrou oběti. Vypadá to, že spala s vrahem. Bude to palcový titulek: MANŽELKA, SESTRA A VRAH, KTERÉHO OBĚ MILOVALY.“ Při té představě se usmál. „Proč? Co máš v plánu ty?“

„Nic. Vrtat se v článku od jednoho z internetových otroků.“ Kate ukázala na pubertální dívku zuřivě bušící do klavесnice u stolu na druhé straně redakce. „Poslali nám ji sem rovnou ze šesté třídy.“

UVědomila si, jak zatrpkle – a staře – asi musí působit, a zarazila se. Tsunami online zpráv ji a její kolegy spláchla mimo hlavní proud. Reportéři, kteří dřív sedávali u nejlepšího stolu – takříkajíc na stupních vítězů –, se nyní krčili na okraji redakce, vytlačovaní dál a dál směrem k východu houstnoucími řadami online dělníků, kteří psali 24 hodin denně, aby nasýtily věčně hladovou tlamu aktuálního zpravodajství.

Nová média už dávno nebyla nová, jak šéfredaktor poučil své poddané na vánočním večírku. Byla to norma. Byla to budoucnost. A Kate věděla, že na to musí přestat nadávat.

Moc jí to ale nešlo, když nejčtenější články na krásně zpracované internetové stránce novin pojednávaly o tom, že Madonna má žilnaté ruce nebo že nějaká hvězda seriálu *EastEnders* ztloustla. Návist k celebritám maskovaná za novinky. Hruža.

„Ale to může klidně počkat,“ řekla nahlas, „skočím nám pro kafe.“

V nenávratnu skončily i takzvané rychlovky – krátké rady u piva, na které si elitní redaktori z Fleet Street odskačkovali do okolních hospod, zatímco jejich nadřízení byli na ranní poradě u šéfredaktora. Po rychlovkách tradičně násled-

dovaly podroušené hádky s editorem zpráv – jedna z nich podle legendy skončila tím, že redaktor, který se opilostí ani neudržel na nohou, kousl šéfa do kotníku, a jiný zase prohodil psací stroj oknem až na ulici.

Teď redakce sídlila v kancelářích nad nákupním centrem, okna měla hermeticky uzavřená dvojitým sklem a alkohol byl zakázaný. Zbývala jedině káva.

„Jakou chceš?“ zeptala se Kate.

„Dvojité macchiato s oříškovým sirupem bych prosil,“ odpověděl Gordon. „Nebo jinou hnědou tekutinu. To je jedno jakou.“

Kate sjela výtahem dolů a z recepčního pultu v mramorovém vestibulu si vzala první vydání bezplatného deníku *Evening Standard*. Během čekání, až barista vyčaruje z přístroje příslušné nápoje, líně listovala stránkami a hledala podpisy kamarádů.

Noviny byly plné příprav na londýnskou olympiádu, a tak málem přehlédla drobný odstavec na dně sloupku krátkých zpráv.

Pod titulkem NÁLEZ DĚTSKÉHO TĚLA se ukrývaly dvě věty o tom, že na jednom staveništi ve Woolwichi na východě Londýna nedaleko jejího bydliště se našla kostra malého dítěte a policie případ vyšetřuje. Žádné další podrobnosti. Kate si zprávičku vytrhla, aby se jí mohla zabývat později. Dno její kabelky bylo zmačkanými útržky z novin doslova vystlané. „Je to jako klec pro andulku,“ dobíral si ji nejstarší syn Jake kvůli kouskům papíru, které čekaly, až jim Kate vdechne nový život. Někdy obsahovaly celé články k podrobnějšímu prozkoumání, ale častěji šlo jen o jeden řádek nebo nějaký citát, který ji přiměl k otázce: „Co by se z toho dalo použít?“

Kate si znovu přečetla těch třicet slov a v hlavě se jí rozblíkalá otázka: *Co se stalo s matkou?* Když se šálky kávy v rukou kráčela zpátky do redakce, v duchu si odškrtávala další: *Co je to za dítě? Jak zemřelo? Proč by ho někdo zakopával?*

„Chudinka,“ vyslovila nahlas. Hlavu měla najednou plnou svých vlastních dětí – Jakea a Freddieho, kteří se narodili dva roky po sobě, ale doma se jim říkalo prostě „kluci“. Nejdřív to byla baculatá miminka, pak z nich vyrostli školáci ve fotbalových dresech, drzí pubertáči a nakonec dospělí. *Tedy skoro.* Potutelně se usmála. Vzpomínala si na chvíli, kdy oba spatřila poprvé: červená slizká tělíčka, pomačkaná a příliš velká kůže a mrkající očička, která na ni hleděla, a ona náhle s jistotou věděla, že na jejich tvář nikdy nezapomene. *Jak by někdo mohl zabít malé dítě?*

Když se vrátila do kanceláře, položila hrnky na stůl a zamířila za šéfem zpravodajství.

„Nevadilo by ti, kdybych se na to podívala?“ zamávala drobným výstřížkem na Terryho, který se právě snažil přelouskat článek o jakési královské rodině ze zahraničí. Nezvedl oči, takže asi nevadilo.

Nejdřív zavolala na tiskové oddělení Scotland Yardu. Byly doby, kdy v žurnalistice začínala jako elévka jedněch lokálních novin ve Východní Anglii. Tehdy chodila každý den na místní policejní stanici, tam se opírala o pultík a přitom nenápadně nahlížela do pracovního deníku, zatímco se ji strážník ve službě snažil balit. Když dneska kontaktovala policii, málokdy dostala příležitost promluvit si s živým člověkem. A pokud náhodou ano, tak jen velice krátce.

„Poslechla jste si naši svodku?“ zeptal by se tiskový mluvčí

s plným vědomím toho, že tak neučinila, a rychle by ji přesměroval na plechově znějící nahrávku, ze které by se dozvěděla o každé ukradené sekačce na trávu a hospodské rvačce v okolí.

Tentokrát se však trefila do černého. Dostala se ke skutečnému člověku z masa a kostí, a navíc k někomu, koho znala. Hlas na konci telefonu patřil bývalému kolegovi z její první štace v celostátních novinách. Byl to takříkajíc jeden z pytláků, ze kterých se stali myslivci: z médií před nedávnem přešel do údajně normálnějšího světa „pí ár“.

„Ahoj, Kate. Jak se máš? To už je doba, co?“

Colin Stubbs si chtěl povídat. Býval dobrým reportérem, ale jeho ženě Sue se začal zajídat Colinův kočovný novinářský život plný vzrušení a on jejímu tlaku nakonec podlehl, aby si nedělal doma zle. Dychtil však po detailech ze světa, který opustil, zajímal se o drby z branže a neustále jí – i sám sobě – opakoval, že odejít z novin byla ta nejlepší věc, kterou kdy udělal.

„To je super. Závidím,“ řekla Kate záměrně povzbudivým tónem. „To já se pořád pachtím v *Postu*. Podívej, Coline, ve *Standardu* jsem četla něco o nálezů dětského těla ve Woolwichi. Nemáš tušení, jak dlouho tam asi bylo?“

„Aha, tohle. Tak vydrž, vyjeď si podrobnosti na počítači... Tady to je. Nic moc se tu nepíše, ale je to celkem hrůza. Nějaký dělník uklízel zbořeniště, přitom pohnul starým betonovým blokem a pod ním byla ta kostra. Prý patřila novorozenci. Už ji zkoumají soudní lékaři, ale tady se píše, že podle prvotního ohledání tam nejspíš ležela už dlouho – dokonce by mohlo jít o historický nález. Je to ulice ve studentské čtvrti, snad někde směrem ke Greenwichi. Nebydlíš tam někde náhodou?“

„Jo, na sever od řeky a trochu dál na východ. V Hackney. Pořád čekám, až nám to tam taky začnou opravovat. Co ještě máte? Pokročili jste v určení totožnosti?“

„Ne, tady se píše, že u novorozenců je to se zjišťováním DNA dost složité, zvláště když byli dlouhé roky pod zemí. V okolí je navíc spousta nájemních bytů a garsonek. Lidé se v nich každých pět minut střídají, takže policajti, který to tam má na starosti, to nevidí moc optimisticky. A všichni teď navíc skáčeme kolem olympiády...“

„No jo, jasně,“ řekla Kate. „Zajišťovat bezpečnost tak velké akce musí být za trest – slyšela jsem, že musíte autobusem dovézet posily z jiných policejních složek. A pátrat po totožnosti nalezeného dítěte je jako hledat jehlu v kupce sena. Každopádně díky, Coline. Ráda jsem si s tebou pokecala. Pozdravuj Sue. A zavolaš mi, jestli se v případu objeví něco nového?“

Když Kate Watersová položila telefon, usmála se. Jehly v kupkách sena hledala velice ráda. Drobné záblesky v temnotách. Něco, co ji naprosto pohltilo. Něco, do čeho se mohla zakousnout. Něco, co jí umožnilo vypadnout z kanclu.

Oblékla si kabát a vydala se na dlouhou cestu k výtahu. Daleko se však nedostala.

„Kate, ty někam jdeš?“ křikl na ni Terry. „Nemohla bys předtím, prosím tě, nějak předělat tu pitomost o norských králich? Mně už z toho jde hlava kolem.“

3

Úterý 20. března 2012

ANGELA

Věděla, že bude brečet. Cítila, jak se to v ní hromadí, a hrdlo se jí stáhlo tak, že ani nemohla mluvit. Na chvíli se posadila na postel, aby ten okamžik oddálila. Když to na ni přišlo, potřebovala být sama. Snažila se s tím bojovat už léta – jinak nikdy neplakala. Nebyla sentimentální. Práce ve zdravotnictví a vojenský styl života ji vůči tomu už dávno obrnily.

Ale každý rok na 20. března nastávala výjimka. Byl to den Aliciných narozenin a ona věděla, že se zase rozbřečí. Tajně a v soukromí. Nechtěla se s tím před nikým producírovat jako ti nešťastníci, co ve zprávách ochotně pláčou do kamer. Neuměla si představit, že by se sama někomu takhle otevřela. A televize podobné lidi pořád natáčejí, jako by to byla strašná zábava.

„Měli by vypnout kameru,“ řekla by Nickovi, ale ten by jen zavrčel a díval by se dál.

Měla z toho nepříjemný pocit, ale spouště diváků se to evidentně líbilo. Takovým, kteří by sami stáli o to dostat se do televizních zpráv.

A lidé by stejně nepochopili, proč se ani po všech těch letech nedokázala ubránit slzám. Po desítkách let. Nejspíš by řekli, že to dítě ani pořádně nepoznala. Vždyť s tou malou byla sotva čtyřiaadvacet hodin.

„Ale ona ke mně patřila. Byla to krev mojí krve,“ hájila se v duchu před skeptickými hlasy. „Snažila jsem se to nechat za sebou, ale...“

Jak se dcerčiny narozeniny blížily, narůstaly v ní obavy. Vždycky si znovu vybavila to ticho – mrazivé ticho v prázdném pokoji.

Když ten den nakonec přišel, obvykle se probudila s bolestí hlavy. Udělala snídani a snažila se chovat normálně, dokud nebyla sama. Letos si s Nickem v kuchyni povídala o nadcházejícím dni. Stěžoval si na hromadu papírů, které musí vyřídit, a taky na jednoho z nových kolegů, co si věčně brali nemocenskou.

Měl by jít do důchodu, pomyslela si, když ho tak poslouchala. Přece jen už mu bude pětadesát. Ale on to neudělá, nechce tu práci pustit. Tvrdí, že potřebuje nějaký životní cíl, pravidelnou činnost.

Nezdá se, že by věděl, co je dneska za den.

Dřív si vzpomínal – v těch prvních letech. Jakkak by ne. Museli jsme na to pořád myslet.

Na dítě se jich vyptávali i lidé na ulici. Lidé, které vůbec neznali, k nim přistupovali, tiskli jim ruce a tvářili se zkroušeně. Ale to bylo tenkrát. Nick měl špatnou paměť na data – Angela ho podezírala, že to jen předstírá. Nedokázal si vzpomenout ani na narozeniny jejich dalších dětí, natož na Aliciny. A ona mu to časem přestala připomínat. Nechtěla už znovu vidět záblesk paniky, který se mu objevil v očích

vždycky, když ten strašlivý den přišel na přetřes. Ohleduplnější bylo věnovat jí tichou vzpomínku o samotě.

Když Nick odcházel do práce, políbil ji na hlavu. Jakmile se za ním zavřely dveře, Angela se posadila na gauč a dala průchod slzám.

Snažila se najít způsob, jak neblahé vzpomínky zaplašit. Ze začátku se neměla na koho obrátit o pomoc. Snad jen na rodinného lékaře – chudáka starého doktora Earnleye, který jí poklepal na rameno nebo koleno a pravil: „Časem to přebolí, moje milá.“

Později chodila do terapeutické skupiny, ale poslouchat řeči o svém i cizím trápení ji unavovalo. Měla pocit, že kolem bolesti jen krouží, rýpají se v ní, rozněčují ji a pak společně pláčou. Jednou léčebné sezení narušila a prohlásila, že jí nepomáhá, když ví, že jiní lidé také trpí. Její vlastní žal to nezmírňovalo, ba právě naopak. Cítila se provinile, protože když ještě pracovala jako zdravotní sestra a někdo zemřel, sama dávala truchlícím pozůstalým letáky s radami, jak se vyrovnat se ztrátou blízkého člověka.

Doufám, že jim to pomohlo víc než mně, řekla si v duchu a vstala z gauče. Nesmím být zatrpklá. Všichni dělali, co mohli.

V kuchyni napustila dřez a začala připravovat zeleninu na dušené maso. Studená voda jí otupovala ruce, takže měla problémy udržet nůž, ale přesto mechanicky pokračovala ve škrábání mrkve.

Snažila se představit si, jak by asi Alice dneska vypadala, ale moc jí to nešlo. Měla jen její fotku. Alicinu a svoji. Nick ji pořídl svým malým levným foťákem, takže byla rozmazaná. Neudržel aparát v klidu. Angela se opřela o kuchyňskou lin-

ku, jako by jí fyzické úsilí mohlo pomoci spatřit tvář jejího ztraceného děťátka. Ale nepovedlo se.

Z fotky věděla, že Alice měla na hlavě tmavé chmýří stejně jako její bratříček Patrick. Angela však při porodu ztratila hodně krve, a když jí vložili miminko do náručí, byla pořád omámená pethidinem. Později, když už Alice byla pryč, se pokoušela vyptávat Nicka, ale ten jí nedokázal říct o moc víc. Nepohlížel si ji tak, jak by to udělala Angela, a nehltal každý rys její tváře. Říkal, že vypadala roztomile, ale podrobně ji popsat neuměl.

Angela si nemyslela, že se Alice podobala Patrickovi. On byl velký, kdežto Alice droboučká. Vážila jen něco přes dvě kila. Ale přesto studovala Patrickovy fotky z dětství i snímky jejich druhé dcery Louise, která přišla na svět před deseti lety – „Je to náš překvapivý dáreček,“ říkávala Angela lidem –, a hledala v nich Alici. Marně. Louise byla blondýnka – to měla z Nickovy strany.

Angela ucítila kolem žeber a na prsou známou tupou bolest zármutku a snažila se myslet na něco hezkého, jak jí radi-ly chytré knížky. Myslela tedy na Louise a na Patricka.

„Aspoň že mám je,“ pronesla k mrkvím pohupujícím se ve špinavé vodě. Uvažovala, jestli jí Lou večer zavolá, až přijde z práce. Její dcera tu historii samozřejmě znala, ale nemluvila o ní.

„A nemá ráda, když brečím,“ řekla si Angela a osušila si oči papírovou kuchyňskou utěrkou. *Všichni jsou takoví. Dělají, že je všechno v pořádku. Já je chápu. Měla bych toho už nechat. Zapomenout na Alici.*

„Všechno nejlepší k narozeninám, holčičko moje,“ zamumlala tiše.

4

Středa 21. března 2012

EMMA

Kvůli tomu dítěti jsem skoro celou noc nezamhouřila oka. Vytrhla jsem článek o něm z novin a šla ho vyhodit do koše, ale nakonec jsem si ho zastrčila do kapsy propínacího svetru. Nevím proč. Rozhodla jsem se, že s tím nebudu nic dělat. Doufala jsem, že to odezní.

Slabý hlásek ve mně šeptal: *Ne jako minule.*

Dítě je však tady i dnes. Vytrvalé. Neodbytné. Dožadující se pozornosti.

Paul se pomalu probouzí a začíná hýbat nohama, jako by zkoušel, jestli je pořád má. Čekám, až otevře oči.

Bojím se toho. Bojím se zklamání a vyčerpání, které na něm uvidím, až si uvědomí, že moje špatné dny jsou zpátky.

Špatné dny, tak jsme tomu říkali. Alespoň to vypadalo, že za to nemůžu. Od poslední epizody uplynula už spousta času, takže si Paul určitě myslí, že už je to pryč. Až mě uvidí, bude se usilovně snažit nedat nic najevo, ale já budu muset nést i jeho obavy. Někdy mi připadá, že tu tíhu nevydržím.

Existuje rčení, že co tě nezabije, to tě posílí. Říká se to,

když jste prožili něco hrozného. I moje máma Jude to říkala. Ale není to tak. Láme vám to kosti a tříští všechno napadrt, takže vás drží pohromadě jen špinavé obvazy a žlutoucí náplasti. Člověk je v takových situacích strašně křehký a má co dělat, aby se nezlomil. Je to tak vyčerpávající, že si někdy přejete, aby vás to zabilo a měli jste klid.

Paul se probudí a beze slova mi přinese z koupelny prášky a sklenici vody. Pak mě pohladí po vlasech, sedne si na postel a dívá se, jak je polykám. Mumlá si něco pod vousy, jako by to bylo úplně normální.

Snažím se myslet na to, že všechno časem přejde, ale hlavou mi místo toho zní: *Tohle nikdy neskončí.*

Problém je v tom, že tajemství si dřív nebo později začnou žít vlastním životem. Kdysi jsem věřila, že když nebudu myslet na to, co se stalo, tak se to scvrkne a odumře. Ale mýlila jsem se. Trůní to uprostřed rostoucí sítě lží a vymyslu jako tlustá masařka uvízlá v pavučině. Jestli teď něco řeknu, všechno tím zničím. Proto musím mlčet. Musím ho střežit. Tedy to svoje tajemství. Uchovat ho v bezpečí. Ostatně, dělám to už celou věčnost.

Paul na mě u snídaně mluví, ale já ho vůbec nevnímám.

„Promiň, miláčku, co jsi říkal?“ Snažím se na něj zaostřit přes stůl.

„Povídám, že nám dochází toaletní papír.“

Nedokážu se soustředit. Něco o papíru. Panebože, on to snad četl?

„Cože?“ ptám se trochu moc hlasitě.

„Toaletní papír, Emmo,“ hlesne. „Jen jsem ti to chtěl připomenout, nic víc.“

„Jasně, jasně. Neboj, já ho koupím. Běž se připravit do práce, já si tady v klidu dopiju kafe.“

Usměje se a cestou z kuchyně mě políbí. Dalších deset minut pak šustí u sebe v pracovně, zatímco já vyhodím svoji snídani do koše a utřu stůl i kuchyňskou linku. Přistihla jsem se, že v poslední době častěji uklízím. *Zmiz, ty zatracená skvrno.*

„Tak jo,“ řekne u kuchyňských dveří. „Určitě jsi v pořádku? Pořád mi připadáš strašně bledá.“

„Nic mi není,“ odpovím a vstanu. *No tak, Paule. Jdi už.* „Ať se ti dneska daří, miláčku. A nezapomeň, že máš být hodný na šéfa katedry. Víš, že je to potřeba.“ Smetu mu chmýří z ramene kabátu. Vzdychne a zvedne aktovku.

„Pokusím se. Podívej, můžu zavolat do práce, že mi není dobře, a zůstat s tebou doma,“ nabídne mi.

„Neblázni, Paule. Zvládnou to. Slibuju.“

„Dobře, ale kolem oběda ti zavolám. Miluju tě.“

Zamávám mu z okna jako vždycky. Když zavře branku a otočí se, podlomí se mi nohy a kleknu si na koberec. Od chvíle, kdy jsem si přečetla ten článek, jsem poprvé sama, a předstírání, že je všechno v pořádku, bylo zdrcující. Všude, kam se podívám, vidím ten novinový titulek. Září jako neon. Potřebuju pět minut, abych se dala trochu dohromady. A rozbřečím se. Usedavě a neovladatelně. Není to klasický anglický pláč, se kterým člověk bojuje a snaží se ho potlačit. Tenhle pokračuje dál a dál, dokud ve mně nezbudou žádné slzy a já nezůstanu tiše sedět na podlaze.

Když zazvoní telefon, uvědomím si, že uběhla celá hodina. Pokusím se vstát, ale nohy mám ztuhlé a strašně mě brní. Musela jsem na chvíli usnout. V duchu si maluju, že ležím v lodi a nechávám se unášet proudem. Nádherná představa.

Připadám si jako Ofélie z toho obrazu. Jenže ta byla šílená, nebo mrtvá. *Nech toho. Zvedni ten telefon.*

„Ahoj, Emmo, tady Lynda. Máš čas? Mohla bych se stavit na kafe?“

Chce se mi tu děsnou Lyndu poslat někam, ale z úst mi místo toho vyjde „ano“. Vrozená zdvořilost znovu vítězí.

„Paráda. Budu tam za deset minut.“

„Postavím vodu,“ slyším vlastní hlas, jako bych se ocitla v nějaké divadelní hře.

Mnu si kolena, aby se mi do nich vrátil cit, a vytáhnu z kabelky hřeben. Musím vypadat upraveně, nebo to na mně pozná. Lyndin manžel učí na stejné univerzitě jako Paul – sice na jiné katedře, ale ráno spolu často jezdí stejným vlakem. To z nás s Lyndou zřejmě dělá něco jako sestry.

Ale já ji nemám ráda. Má zuby zkosené dozadu jako žralok a vtíravou povahu. Ona a další MAPy – manželky profesorů, jak jsem je překřtila, když jsem se stala jednou z nich – mě pomlouvají. Vím to. Ale nic s tím nenadělám. Můžu je pouze ignorovat. Zachovat klid a jet dál.

Když otevřu dveře, Lynda hned vpluje dovnitř. Po ránu je plná energie. Určitě má nějaké dobré zprávy o Derekovi. Chtěla bych, aby hned zase odešla.

„Vypadáš unaveně, Emmo. Špatně ses vyspala?“ ptá se a je jasné, že můj pokus upravit se byl naprosto marný. Hned se pustí do přípravy kávy a já stojím ve vlastní kuchyni jako kůl v plotě.

„Hmmm. Trochu jsem se převracela. Snažím se vyřešit jednu složitou část knížky, kterou teď právě rediguju,“ odpovím.

Lynda se naježí. Těžce nese, že mám nějakou práci. Když

se o ní zmíním, považuje to za osobní potupu. Ona totiž nepracuje. „Mám doma tolik povinností, že už nepotřebuju chodit nikam jinam,“ odráží otázky na tohle téma. Obvykle s ostrým smíchem.

Rozhodne se však tu nepřímou urážku přejít a raději se vytasí se svými novinkami. Derek se konečně dočká povýšení. Bude to znamenat lepší pozici a trochu peněz navíc. Lynda je z toho nadšená, sebeuspokojení z ní doslova tryská.

„Vedoucí katedry chce, aby převzal větší zodpovědnost. Od příštího semestru se stane zástupcem ředitele pro záležitosti studentů,“ odrecituje, jako by četla tiskovou zprávu.

„Proboha, tak to bude řešit jen drogy a pohlavní choroby,“ vyhrknu hned a vychutnávám si představu, jak se Derek, ten nejnabubřejší člověk na celé planetě, zabývá automaty na kondomy.

Lynda při zmínce o sexu zkoprní a já se snažím zakrýt radost ze svého malého vítězství.

„To je super, Lyndo,“ zahlaholím. „Mléko už jsem vyndala – je na odkapávači.“

Posadíme se ke stolu v kuchyni a já poslouchám její přemílání novin z katedry. Víím, že nakonec nadnese Paulův „drobný problém“ – spory se šéfem katedry –, ale rozhodně jí to nehodlám usnadnit. Neustále odbíhám k různým tématům – světové události, zpoždění vlaků, ceny kávy – v naději, že ji unavím. Jenže ona je zjevně neunavitelná.

„Tak co, už to má Paul lepší u šéfa katedry?“ pokusí se o příjemný úsměv.

„Ále, je to jen bouře ve sklenici vody.“

„Opravdu? Slyšela jsem, že doktor Beecham to posunul na vyšší úroveň.“

„Celé je to hloupost. Doktor Beecham chce ukončit Paulův nejoblíbenější kurz, aby uvolnil místo pro jednoho ze svých přátel. Upřímně řečeno, chová se trochu jako vůl.“

Lynda při tom výrazu vykulí oči. Ona tak vedoucího katedry očividně nevnímá. „Člověk někdy musí udělat kompromis. Paulův kurz už byl možná trochu okoukaný.“

„To určitě ne, Lyndo. Nedáš si sušenku?“

Uklidněná Lynda si začne nabízet z plného talíře. Přeshly jsme k Lyndině dceři Joy – „Je to naše chloubka a radost, proto jsme ji tak pojmenovali“ – a jejím dětem. Zdá se, že jsou to pěkná čísla. Když Lynda uvádí dlouhý výčet jejich chyb a poklesků, všimnu si, že o nich nemluví jako o svých vnoučatech. Zřejmě jsou děti „příliš nezávislé“, což je v jejím omezeném světě strašlivý hřích.

„Josie mi tuhle řekla, ať se starám sama o sebe,“ vypráví Lynda s neskrývaným pobouřením. „Je jí teprve devět, a dovolí si být na babičku takhle drzá!“

Bravo, Josie, pomyslím si a řeknu: „To tě lituju.“ Moje klasická pozice.

„Ty jsi samozřejmě takových starostí ušetřená,“ dodá Lynda, „protože žádné děti nemá.“

Polknu naprázdno a nezmůžu se na odpověď. Místo toho se podívám na hodinky a zamumlám: „Promiň, Lyndo. Ráda jsem tě viděla, ale tlačí mě uzávěrka, takže se budu muset vrátit k práci.“

„Vy pracující ženy,“ utrousí pohrdlivě. Vypadá zklamaně, ale nasadí zářivý úsměv, položí mi ruce na ramena a políbí mě na rozloučenou. Když odstoupí, přehnaně starostlivým tónem dodá: „Měla bys jít zpátky do postele, Emmo.“

Odpálkuju ji i s její falešnou péčí.

„Vyřid' novému zástupci ředitele pro záležitosti studentů naši gratulaci,“ řeknu cestou ke dveřím. „Pěkný den přeju,“ dodám.

Nech toho, pokárám se v duchu. Jsi jako prodavačka, co předstírá zájem o zákazníka. Vykročím ke své kanceláři v patře a pak tam sedím s tím dítětem z novin v hlavě, na klíně i na bedrech.

5

Středa 21. března 2012

KATE

V Howardově ulici na okraji Woolwiche to nevypadalo nejlíp. Domy se krčily ve stínu těžkých stavebních strojů, které pracovaly na rekonstrukci této části Londýna a přitom zvedaly do vzduchu hustá mračna dýmu a prachu.

Kate, které se nakonec podařilo prchnout z kanceláře, zůstala stát na začátku ulice.

Snažila se rozpoznat domy, které byly ještě obydlené. Zdálo se, že už tady zbyly jen dva nebo tři. Z místních bezplatných novin se dozvěděla, že budovy v okolí byly po dlouhých tahanicích vyvlastněny. Teď začaly práce na jejich demolici, takže ulice připomínala retušovanou fotografii z druhé světové války, kdy Anglii bombardovali Němci. Kate byla šťastná, že část východního Londýna, kde bydlela, zatím z větší části unikala pozornosti developerů, kteří se snažili přetvořit hlavní město v řadu samostatných obytných čtvrtí. Okolí jejich bydliště tak zůstávalo nedotčené.

Se Stevem si začátkem devadesátých let koupili dům v Hackney. Ten dům dřív patřil městu a oni tehdy byli první-

mi přistěhovalci v ulici. První večer u nich zazvonila Bet odvedle a přinesla dušená játra v keramickém pekáči s květinovým vzorem. Takový pekáč mívala její babička. Bet postávala v kuchyni, všechno si zvědavě prohlížela – varnou konvici sladěnou s topinkovačem i vtipné magnetky na ledniče – a přitom kladla spoustu všetečných otázek. Později se však jejich světy jen málokdy protnulý. Kromě srdečného „Zdravím, jak se máte?“ spolu vlastně vůbec nemluvíly.

Když pozvali přátele na bujarou grilovačku nebo mejdan plný pití a bouchali na zahradě šampaňské, doslova cítili, jak sousedi skřípou zuby. Ale postupně do ulice přicházeli další noví obyvatelé, „náplavy“ přilákané dostupnými cenami. Tak ulice brzy spatřila své první typické lesklé černé dveře a vavříň v květináči na prahu. Keřík někdo už druhou noc ukradl, ale jeho poselství přetrvalo. Lidé si začali bydlení zkrášlovat.

Z původního osazenstva ulice tu schovaní za rostoucí masou okrasných keřů a za žaluziemi dodneška přežili jen tři: sousedka Bet a nějací staří manželé. Nedávno převzalo obchod na rohu, kde dříve bývala videopůjčovna, potravinářské impérium Marks and Spencer. A to byla pro starou čtvrt zřejmě poslední rána.

Díky bohu, že se nemusíme vyrovnávat s něčím takovým, pomyslela si Kate, když se rozhlížela po okolí. Interiéry zdejších dvoupatrových domů připomínaly obří domečky pro panenky a v jejich oknech se sklíčeně třepotaly záclony. Jedinou známkou lidského osídlení bylo světlo v kuchyni obrácené do ulice, které zářilo do industriální pustiny.

Kate vykročila ke dveřím a zazvonila na spodní ze tří zvonků. Vedle něj bylo propiskou napsané jméno Walkerová.

Dveře otevřela starší žena a nervózně vyhlédla ven. „Dob-

rý den. Paní Walkerová?“ řekla Kate nacvičeným tónem. „Promiňte, že vás obtěžuji, ale píšu pro *Daily Post* článek o změnách tady v okolí.“ Rozhodla se nezačít hned s nalezeným dítětem. *Všechno má svůj čas.*

Žena si ji pozorně změřila a pak otevřela dveře. „Nejsem paní, ale slečna. No tak pojďte dál. Rychle. Nechci, aby mi sem nalítal prach z ulice.“ Zavedla ji do bytu v přízemí, zvedla z gauče olysalého Jack Russell teriéra a kývla na Kate, aby se posadila.

„Omlouvám se za Shortyho. Trochu pelichá,“ řekla a smetla chlupy z polštáře. „Z jakých že to jste novin?“

„*Daily Post.*“

„Á, ty si kupuju. To je fajn.“

Kate se uvolnila. Čtenářka. Je to v suchu.

Začaly si povídat o pracích probíhajících hned za oknem a musely přitom zvýšit hlas, protože kolem projížděl nějaký nákladák a hlasitě vytáčel motor, aby zdolal stoupání.

Kate účastně pokyvovala hlavou a nenápadně vedla slečnu Walkerovou k tématu, které ji opravdu zájímalo: hrob na staveništi.

„Slyšela jsem, že tam dělníci našli nějaké tělo,“ nadhodila.

Starší žena zavřela oči. „Ano, dítě. Strašná věc.“

„Strašná,“ zopakovala Kate a zavrtěla hlavou ve shodě se slečnou Walkerovou. „Chudák, co ho našel. Z toho se jen tak nedostane.“

„To ne,“ přitakala slečna Walkerová.

„Člověk se nutně musí ptát na matku,“ pokračovala Kate. „Co byla asi zač?“ Položila zápisník vedle sebe, aby dala slečně Walkerové najevo, že si „jen tak povídají“.

Ta žena nebyla tak stará, jak si Kate nejdřív myslela. Moh-

lo jí být kolem šedesáti, ale zdálo se, že je zmožená životem. Čišelo z ní cosi pouťového: jasné barvy odváděly pozornost od unavené tváře. Kate si všimla ryšavé patiny podomácku obarvených vlasů a taky nahromaděného make-upu v záhybech očních víček.

„Máte děti?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděla slečna Walkerová. „Kdepak děti. Jen Shortyho. Děláme si navzájem společnost.“

Mlčky Shortyho pohladila a ten se zatetelil radostí.

„Moc hezký pejsek,“ zalhala Kate. Psy přímo nesnášela. Při různých návštěvách zažila až příliš mnoho nepřijemných setkání se zuřivými čokly, co štěkali a vzpínali se na obojku, zatímco se je majitelé snažili zkrotit. Vždycky říkali stejnou věc: „Nebojte se. On vás nekousne.“ Ale pohled psích očí jasně naznačoval, že kdyby dostali příležitost, kousli by. Shorty na ni taky mlsně koukal, ale ona se ho snažila ignorovat.

„Prý ani nevědí, odkdy tam to dítě leží,“ řekla slečna Walkerová. „Slyšela jsem, že možná i stovky let. Třeba se to nikdy nedozvíme.“

Kate jen hlesla „hm“ a přikývla. Naklonila hlavu na stranu. Tohle slyšet nechtěla. „Kdy jste se o tom doslechla? Bydlíte hned přes ulici – určitě jste si něčeho všimla.“

„Já nejsem žádná stará drbna,“ ohradila se slečna Walkerová zvýšeným hlasem. „Nestrkám nos do cizích věcí.“

„Ovšemže ne,“ chlácholila ji Kate. „Ale policejní auta a všechen ten ruch kolem bylo asi těžké přehlédnout. Kdyby se něco takového seběhlo naproti našemu domu, byla bych strašně zvědavá a snažila bych se zjistit, co se děje.“

Starší žena se poněkud uklidnila. „No, viděla jsem přijet

policii a později mi John, šéf party dělníků, vlastně řekl, co vykopali. Byl velice rozrušený. Je hrůza najít něco takového. Strašný šok. Uvařila jsem mu čaj s cukrem.“

„To od vás bylo hezké,“ pochválila ji Kate. „Možná by váš přítel John věděl i něco o tom, kdy to dítě bylo pohřbeno. Třeba mu policajti něco řekli.“

„To asi těžko. John ho viděl – myslím to dítě. Prý to byly jen drobné kostičky. Nic jiného z něj nezbylo. Hrůza.“ Zatímco šla slečna Walkerová uvařit čaj, Kate zvedla svůj blok a poznamenala si jméno dělníka a taky doslovně větu o drobných kostičkách.

Po dvaceti minutách, během nichž vypila čaj se dvěma cukry, se vydala do kanceláře stavby, která sídlila v prvním patře hromady stavebních buněk a skýtala panoramatický výhled na okolní spoušť. U dveří ji zastavil podsaditý muž v džínách. „Co si přejete?“

„Dobrý den. Nejste náhodou John? Právě jsem mluvila se slečnou Walkerovou tady z ulice a ta mi poradila, abych šla za vámi.“

Výraz předáka trochu změkkl. „Je to moc milá a hezká paní. Dřív dělala modelku nebo tak něco. To už je samozřejmě dávno. Každý den chodí kolem se psem a ráda se dává do řeči. Někdy mi přinese koláč nebo jinou dobrotu. Musí si připadat dost osamělá, když odsud už skoro všichni odešli.“

Kate přikývla. „To asi ano,“ souhlasila. „Je těžké být starý, když se dneska všechno kolem tak rychle mění.“

Tlachání už bylo dost a Kate se bála, aby se předák neomluvil a neodešel. „Promiňte, vůbec jsem se nepředstavila.

Jsem Kate Watersová.“ Podala mu ruku na pozdrav. Když jste k lidem zdvořilí, je pro ně těžké chovat se k vám neurvale.

„John Davies,“ odpověděl automaticky. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jsem novinářka a píšu článek o dětském tělíčku, které se našlo u vás na staveništi,“ pokračovala Kate a předák se začal odvracet. „Musel to pro vás být strašný šok, vidíte?“ dodala rychle.

Otočil se zpátky. „To si pište. Omlouvám se za hrubost, ale měli jsme staveniště plné policajtů. Omotali si svoje místo činu páskou a nenechali nás pracovat. Všichni chlapi jsou vyplašení a jsme ve skluzu s plánem.“

„To musí být peklo,“ řekla Kate.

„Ani mi nemluvte,“ přitakal Davies. „Heleďte, neměl bych se bavit s novináři. Kdyby se to dozvěděl šéf, pověsil by mě za koule do průvanu.“

Kate se na něj usmála. „Taky mám takového šéfa. No tak, koupím vám tamhle v hospodě pivo – stejně je čas na oběd a jde mi jen o základní informace. Nemusím vás nikde citovat.“

Davies se tvářil pochybovačně.

„Prosím. Chci si jen udělat nějakou představu, co je to za dítě. Je přece hrozné, když někdo pohrbí takového človíčka bez jména. Jako nějakého žebráka.“

„Tak dobře. Ale jen jedno pivo,“ svolil neochotně, zavřel za sebou branku a zajistil ji visacím zámekem.

„Výborně,“ řekla Kate a nasadila ten nejzářivější úsměv.

Kráčel hřmotně vedle ní, a když procházeli kolem domu slečny Walkerové, Kate zamávala na svou novou kamarádku, která nenápadně stála u kuchyňského okna.

6

Středa 21. března 2012

KATE

Hospoda už byla plná stavebních dělníků a ve vzduchu se mísil ostrý zápach vlhkého cementu s vybryndaným pivem z předchozího večera. Kate si klestila cestu k výčepu a už z dálky mávala desetilibrovkou.

„Jeden střík z bílého vína,“ objednala si. „Co pijete, Johne?“

„Pro mě jednoho radlera, prosím.“

Hostinský s očima schovanýma za brýlemi s tlustou obroučkou k nim přisunul plné sklenice a beze slova vrátil Kate hrst drobných.

„Při hodinách slušného chování asi nedával pozor,“ utrousila a položila drinky na stůl posetý kolečky od sklenic.

„Je celkem v pohodě,“ řekl John odměřeně a dlouze se napil. „Jestli ti nahoře schválí druhou fázi bourání, jeho hospoda půjde jako první. Musí pro něj být těžké obsluhovat nás, ničitele.“

„Jo, to je fakt. Jak dlouho už tady práce probíhají?“

„Měsíce. Ale mně to připadá jako roky.“

Kate si usrkla svého nápoje. Ten bídák hospodský použil místo sodovky odporně sladkou limonádu. „Musí to být pěkná makačka.“

„A minulý týden tomu nasadil korunu. Hrozná věc.“
John položil sklenici a zadíval se do jejích hlubin.

„To věřím. To tělíčko jste našel vy?“

„Ne, jeden z dělníků. Chudák kluk. Je mu teprve devatenáct. Od té doby se neukázal v práci.“

„Co se stalo?“

John Davies do sebe nalil zbytek pití.

„Objednám vám další,“ nabídla mu Kate.

Když se vrátila, stavbyvedoucí právě sloupával emblém z pivního tácku, pohroužený do svého vlastního světa. „Peter odklízal sutiny po bývalých domech, aby se tam mohly dostat stroje,“ řekl John, aniž by zvedl oči. „Snažil se pohnout jedním ze starých betonových bloků. Do kterých se sázejí kytky. Říkal, že jak s ním lomcoval ze strany na stranu, narušil okolní půdu. A uviděl tu kostru. Byla tak malá, že ji pokládal za ostatky nějakého zvířete, a zvedl ji, aby se podíval blíž. Když si uvědomil, co by to mohlo být, začal ječet. Myslel jsem, že si uřízl nohu nebo co. Takový řev jsem v životě neslyšel.“

„Musel být ve strašném šoku. A vy ostatní taky,“ zamumlala Kate, aby ho povzbudila.

Její společník unaveně přikývl. „Víte, Peter je silně věřící. Pochází z východní Evropy. Pořád mele něco o duších a podobných věcech. No nic, šel jsem se tam teda podívat. Bylo to fakt hrozně malé. Vypadalo to spíš jako pták. Bylo to v něčem zabalené a polepené nějakým papírem a igelitem. Zavolal jsem policii a ta přijela.“

„Kde to bylo?“ zeptala se Kate.

„Za řadovou zástavbou, kterou jsme před pár měsíci strhli. Velké zchátralé baráky – některé z nich měly i čtyři patra. Byly v nich garsonky i větší byty. Všechno bylo v tak špatném stavu, že by to nejspíš spadlo i bez naší pomoci.“ Vstal. „No nic, zpátky do rachoty. Díky za pití, mladá paní. A nezapomeňte, že mě nemáte citovat.“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Spolehněte se. Díky za informace, Johne. Moc jste mi pomohl. Myslíte, že by se mnou byl Peter ochotný mluvit? Jen si potřebuju ověřit pár drobností.“

„Pochybuju,“ odvětil John.

„Podívejte, mohl byste mu dát moje číslo, kdyby mě chtěly náhodou kontaktovat?“ Podala mu vizitku.

John Davies si zastrčil kartičku do kapsy kalhot a kývl na rozloučenou. Zbytek dělníků ho následoval ven.

Kate zůstala sedět v náhle ztichlém lokálu a začala si sepišovat poznámky. Klid a ticho neměly dlouhého trvání. Hostinský začal sbírat sklenice ze stolů a vytrhl ji z myšlenek. „Slyšel jsem, že jste novinářka,“ oslovil ji.

Vzhledla k němu a usmála se. „Ano, jsem Kate, z *Daily Postu*,“ řekla.

„Graham,“ představil se. Po odchodu tlupy strážníků se najednou začal chovat přátelsky. „A o čem jako píšete?“

„O dětském tělíčku, které našli na staveništi.“

Majitel hospody si obkročmo sedl na koženkovou stoličku naproti ní. „Aha, jasně. Děsná věc, zakopat děcko na zahradě. Člověk si klade otázku, co se tomu ubožátku asi stalo. To ho někdo zavraždil, nebo co?“

Kate odložila pero a podívala se na něj. „Přesně to mě taky napadlo.“

„Ale kdo by zabíjel dítě? Člověk se na to úplně bojí pomyslet.“

Chvíli jen tak mlčky seděli.

„Znal jste lidi, kteří v těch domech bydleli?“ zeptala se Kate. „Policie po nich teď určitě pátrá.“

„Bude to fuška. Většinou to byli nájemníci a ti se tady střídali každých pět minut,“ řekl. „Znáte to: majitel tady nebydlel – měl v okolí řadu nemovitostí, které levně pronajímal. Ty bejváky vypadaly hrozně. Vůbec se nedivím, že když lidi jen trochu mohli, utekli odsud. No ale to dítě tam leželo už dlouho. Řekl mi to jeden policajt, když se tady vyptával. Mohli ho tam zakopat už před čtyřiceti nebo padesáti lety.“

„Vážně? Zajímalo by mě, jak to vědí. Takže dlouho před vaší érou?“

Hostinský se pousmál. Její kompliment mu očividně zalichotil, ale nechtěl to dát najevo. „To zas ne,“ odvětil. „Chcete ještě jeden?“ Ukázal na lepkavé zbytky v její sklenici.

„Díky. Ale tentokrát bych si dala obyčejnou minerálku. Jsem tady autem.“

„A kdo vlastně tenkrát tuhle hospodu vedl?“ dodala, když za ním vykročila k výčepu, odhodlaná udržet si jeho pozornost. „V sedmdesátých a osmdesátých letech. Ten přece lidi, co tady bydleli, musel znát, ne?“

„Tenkrát to tu měli rodiče mojí drahé polovičky,“ odpověděl hostinský. „Převzali jsme to po nich. Toni by vám možná dokázala pomoci, ale bohužel je v práci.“

„To vůbec nevádí, můžu přijít jindy,“ řekla Kate.

7

Čtvrtek 22. března 2012

EMMA

Už je poledne, ale já pořád ležím v posteli tak, jak mě tam Paul ráno nechal. Pilulky štěstí konečně zabírají a já si začínám připadat příjemně otupělá, takže se přinutím vstát. Cítím na sobě pach zatuchlých lůžkovin, a tak stojím pod sprchou tak dlouho, až mám úplně svaštělou kůži na konečcích prstů. Pak si na sebe navléknu volné domácí šaty, abych zakryla své tělo.

Antidepressiva jsem uložila zpátky do skříňky v koupelně a zavřela za nimi dvířka. Z duše ty prášky nenávidím – jsou symbolem mého selhání. Jak ráda bych je vyhodila do koše, ale co když se bez nich neobejdu?

Tentokrát se možná pokusím vyhledat jinou pomoc než chemickou. Při té představě se skoro rozesměju. To by přece znamenalo mluvit, ne? Svěřit se někomu se svými myšlenkami. Prozradit, proč jsem tak na dně. Co za tím vším vězí. Znamenalo by to odhrnout hlínu a vykopat hustý jíl, pod nímž jsou pohřbeny moje vzpomínky.

Kdysi dávno, když mé špatné dny teprve začínaly, přišla

moje máma Jude s nápadem, že bych měla jít k psychologovi. Chtěla mě k němu odvézt, ale odmítla jsem nastoupit do auta. Byla z toho hrozná scéna na celou ulici: ona na mě křičela a snažila se mě nacpat dovnitř, a já se držela dveří auta. Panebože, byla jsem to vůbec já? Ale moje chování mělo opodstatnění. Věděla jsem totiž, že mlčení bylo – a je – mou jedinou možností.

Vím, že ani teď se nezachovám jinak. Na to už je pozdě. Všechno jen odsunu stranou a budu brát prášky, dokud to zase nedostanu pod kontrolu. Budu dál pracovat a naplním svůj život jinými věcmi, abych tu hrůzu zakryla.

Prostě budu fungovat jako obvykle.

Teď půjdu hezky do řeznictví koupit maso, aby měl Paul k večeři něco pořádného a nemusel jíst připálené a mražené blafy. Slovo „maso“ mi uvízne v hlavě. Maso a krev. Chce se mi zvracet.

Přestaň, poručím si a přes šaty se štípnu do kůže na břiše.

Jakmile vstoupím do řeznictví, ucítím kovový pach krve a sevře se mi hrdlo. Cítím, jak se mě zmocňuje panika, a tak se snažím klidně stát ve frontě a provádět dýchací techniku, kterou znám z jógy. Nasát vzduch pravou nosní dírkou a vypustit ho ústy. Nebo to byla levá dírka?

„Paní Simmondsová,“ osloví mě řezník celkem nahlas. „Tak copak to dneska bude?“

Vytržená z meditace vyhrknu: „Ehm, vezmu si plátek hovězího. Roštěnku.“ *Já si dám salát.*

Prodavač nehne ani brvou. „Jen jednu? Dneska večeříte sama?“ zasměje se, až pod tím svým přihlouplým slamákem celý zrůžoví.

Podívám se na něj a pak se pokusím taky zasmát, abych ostatním ženským v krámě ukázala, že mě to pobavilo. Ale zní to falešně. „Ano, George Clooney mi dal znovu košem,“ odpovím.

Strčím si zabalené maso do igelitové tašky, zaplatím nehoráznou cenu a jdu domů udělat ještě nějakou práci.

Je pět hodin a Paul bude brzy doma. Ta myšlenka mě přinutí psát rychleji. Budu na tom dělat ještě hodinku a pak se znovu vrhnu na domácí práce. Teď nemůžu přestat. Musím pokračovat. Jestli se zastavím, budu zase zpátky u dítěte. Zaměstnej se, zaměstnej se, zaměstnej se.

Většinu dní mám díkybohu co dělat. S redakční prací jsem začala asi před deseti lety. Moje dobrá kamarádka pracovala v nakladatelství a jednou o víkendu, když se mořila s nějakým naléhavým přepisem, mě požádala o pomoc. Vždycky jsem si psala sama pro sebe a pokračovala jsem v tom i na vysoké škole, ale byly to jen takové amatérské pokusy. Napoprvé jsem z poněkud pubertálních škrábanic nějakého fotbalisty měla udělat srdceryvnou prózu. Zdálo se, že mám talent, a tak mi kamarádka sehnala další práci.

Dneska píšu o rozpadu manželství jedné mladé herečky. Líčím její smutek, pocity viny i úlevy po rozchodu s mužem, se kterým se znala už od dětství, a její optimistická očekávání (jak se ukázalo nemístná) od jejího prvního „opravdového“ sňatku. Se samotnými hrdiny se nikdy nesetkávám. To je práce profesionálních spisovatelů. Když se jedná o nějakou velkou hvězdu, tráví s ní hodiny – někdy i týdny – a snaží se z ní vymámit historiky, pocity a názory. To je ale úplně jiná liga. Já jsem spíš na úrovni vítězů televizního *X Factoru* nebo

tak něco. Pokud jsem to dobře pochopila, většina podobných knížek je založená na výstřižcích z magazínů a novin, a já si s tím materiálem hraju a piluju ho tak dlouho, dokud se to nečte jako pohádka. Není to bůhvíjak uspokojující činnost, ale když jde o nějaký aktuální trhák – úmrtí, skandál nebo úspěch –, jinak se to ani dělat nedá.

Je to těžká práce a někdy, když se potím nad každým slovem, proklínám ty miliony lidí, kteří si kupují paměti slavných jen kvůli krásným fotkám.

Ale platí mi za to dobře a mám svoje vlastní peníze. Paul si myslí, že je to práce pod moji úroveň, ale můžu ji dělat z domova a zůstat klidně v pozadí.

Nikdo neví, kdo je Emma Simmondsová, i když moje texty se prodávají po celém světě a překládají do desítek jazyků. Moje jméno se na obálce knížky nikdy neobjeví. A já chci, aby to tak zůstalo. Paul tvrdí, že bych si taky měla říct o svůj díl slávy, ale já se tomu vždycky jen zasměju.

To na něj zabírá. Vždyť má sám dost svých starostí s doktorem Beechamem a jeho intrikami. Trápí ho to víc, než dává najevo, a já se mu snažím zvednout sebevědomí. Opakuju mu, že je skvělý učitel a studenti jeho hodiny přímo milují.

A když to nezabere, tak mu řeknu, že mi zachránil život, když se mě ujal, a to ho pokaždé spolehlivě rozesměje. Zajímaloby mě, jestli si vůbec pamatuje na ty staré časy v devadesátých letech, kdy jsem se snažila nějak naložit se svým životem. Byla jsem starší než ostatní studenti, a tak jsem mezi ně nezapadla. A pak se objevil Paul. Už v prvním semestru jsem se ho snažila zaujmout, ale on se do mě zamiloval teprve v posledním ročníku. Bylo to složité, protože byl mým osobním konzultantem, ale na to jsem já tenkrát vůbec ne-

hleděla. Myslela jsem si, že doktor Paul Simmonds zná odpovědi na všechny moje otázky.

Byl o dvacet let starší než já, úžasně chytrý a měl typicky suchý akademický humor. Jako zapřísáhlý starý mládenec chodil v pomačkaných košilích, každou ponožku jinou, a byl naprosto pohlcený svou prací.

„Okouzlit jsi mě,“ říkám mu a on se směje.

„Já? Já bych nikoho okouzlit nedokázal,“ odpovídá.

Ale je to pravda. Když o něčem vypráví, umí posluchače zaujmout. Alespoň mě tedy ano. A měla jsem tehdy dojem, že mluví přímo se mnou. Jeho přednášky o psychologii ženských hrdinek Shakespearových tragédií jako by pojednávaly právě o mně. A já jsem tam seděla a cítila, že mi rozumí a chápe, co se děje v mojí popletené hlavě. Myslela jsem si, že bych se díky němu mohla stát lepším člověkem. Chudák Paul. Naložila jsem toho na něj hodně.

Tvrdí, že se do mě zamiloval na první pohled, ale oba tak nějak tušíme, že si celou tu věc trochu zidealizoval. Pravdou je, že mu nejdřív lichotil můj zájem o jeho lekce a později se nade mnou slitoval, když viděl, jak bojuju s psaním esejů a vysokoškolským životem celkově. Vzal mě pod svá křídla jako problematickou studentku. Chudák Paul. Neměl ponětí, do čeho se žene.

Začala jsem ho pronásledovat po celé univerzitě. Seděla jsem vzadu na všech jeho přednáškách, jen abych byla blízko něj. Spolužáci z ročníku si toho okamžitě všimli, a když mě zahlédli, štouchali do sebe a šeptali si škodolibé poznámky.

I Paul si nakonec uvědomil, že se mu to vymyká z rukou, a snažil se mi vysvětlit, že se chovám nevhodně, že má své

profesionální zásady, a nabádal mě, abych si našla přítele ve svém věku. Moc hezké.

„Emmo, vždyť já bych mohl být tvým otcem,“ připomínal mi.

Kdybych se s tím svěřila Jude, řekla by mi, že Paul má pravdu. Jenže já jsem to neudělala. Matka tenkrát do mého života nepatřila. Nemusela jsem nikomu vykládat, že v Paulovi vidím svůj bezpečný přístav a nehodlám se ho vzdát. Později mi prozradil, že nakonec rozhodla moje zranitelnost. Prý jsem ho potřebovala víc než všechny ostatní ženy, které kdy poznal.

Velice romantické. Ne jako naše první tajné rande v zašlé indické restauraci, kde naše milostná vyznání přehlušovalo hlasité brnkání na sitár. Paul musel skoro křičet.

Než jsme s tím vyšli na veřejnost, museli jsme počkat, až dostuduju. Všichni to ale beztak věděli. Dlouhé dva semestry po katedře kolovaly pohoršené řeči, až Paul nakonec navrhl, že se poohlédne po jiné práci, abychom spolu mohli začít s čistým štítem.

„A nebudeme říkat, že jsi byla ještě studentka, když jsme spolu začali chodit,“ navrhl. „Bude to tak lepší. Víš, co se říká o spících psech...“

Vždycky jsem to považovala za směšné rčení. Nech spící psy ležet. Protože spící psi se přece nakonec vždycky probudí.

8

Čtvrtek 22. března 2012

KATE

Druhý den ráno zavolal Peter ze stavby. Mluvil váhavě; bylo znát, že angličtina není jeho rodnou řečí.

„Paní Watersová?“ začal. „Tady Peter. John říkal, že se mnou chcete mluvit.“

Kate sevřela telefon o něco pevněji. Moc nevěřila, že se jí opravdu ozve.

„Petere, moc vám děkuji, že jste zavolal. Vím, že jste určitě v šoku z toho, co se stalo.“

„Ano, hrozný šok. Jak jste se o mně dozvěděla?“

„No, policie mi poskytla určité informace ohledně vyšetřování,“ vysypala ze sebe Kate. Muž na druhém konci linky byl zjevně nervózní a ona se bála, aby ho nevyplašila. Osobní setkání by bylo lepší. Mohla by při něm uplatnit své ženské zbraně. „Podívejte, jde o velice citlivou věc a do telefonu se mi o tom nemluví dobře. Nemůžeme se někde sejít, Petere? Mohla bych za vámi přijet.“

Zaváhal. „No tak dobře. Ale jen na chvíli. Bydlím u jednoho kamaráda. V Shepherds Bush. Můžeme se sejít tam? Třeba v kavárně u stanice.“

„Samozřejmě. Nejsem moc daleko. Můžu tam být za půl hodiny. Vyhovuje?“

Kate už zvedala kabelku z opěradla židle, když vtom Gordon Willis zvedl hlavu. S oblibou poslouchal cizí rozhovory. A ona se navíc zmínila o policii, což byl rajón, který si žárlivě střežil.

„Co máš v plánu?“ zeptal se. „Něco, o čem bych měl vědět?“

„Ne. Jde jen o jedno mrtvé dítě ve Woolwichi. Psali o tom ve *Standardu*, Gordone,“ záměrně shodila důležitost věci, aby se jí do toho nechtěl montovat. Kolega z rubriky krimi byl vyhlášený bandita, který si rád přisvojoval cizí zásluhy, a nevynechal jedinou příležitost, aby pod článek někoho jiného umístil svůj podpis.

„Jo, to jsem viděl,“ přitakal. „Podle policajtů tam leželo dlouho – možná se jedná dokonce o historický nález.“

„Říkala jsem si, že bych se na to mohla mrknout. Třeba z toho bude dojemný příběh ze života.“

„Ženské čtení,“ zabručel a pokračoval v luštění křížovky.

Kate přistoupila k Peterově stolu. Měl před sebou coca-colu, byl hubený jako tyčka a měl tak bledou pleť, že mu pod ní prosvítaly žilky. Když se přiblížila, zvedl hlavu, vstal a podal jí ruku. Byla studená a Kate ucítila, že se mu třese.

„Moc vám děkuji, že jste souhlasil s osobní schůzkou, Petere. Opravdu si toho vážím,“ řekla srdečně, když se posadili. „Jen se snažím, abych v článku nenapsala něco špatně – už kvůli tomu miminku.“

Zabrnkala na správnou strunu. Peterovi vyhrkly slzy do očí a sklonil hlavu do klína.

„Bylo strašně malinké. V hlíně ho skoro nebylo vidět,“ řekl své sklenici. „Nejdřív jsem netušil, co to je. Pak jsem uviděl...“

Kate si automaticky vrývala jeho slova do paměti a v duchu si už dávala dohromady úvod článku.

„Proč jste kopal zrovna tam?“ zeptala se, aby odvedla řeč od citlivého tématu a otevřela rozhovor. „Povězte mi něco o tom dni.“

Peter jí začal přerývaně líčit, jak mu řekli, že má v bývalých zahradách vyklidit cestu pro bagr. Občas přitom zvedl oči. „Kopalo se tam dost špatně. John říkal, že tam kdysi dávno stávaly domy a v zemi po nich zbyly betonové základy. Na místě těch zahrad. Pršelo a na blátě to dost klouzalo. Vzpomínám si, jak jsme se s řidičem bagru smáli, protože jsme se oba svalili na zem. Byla to legrace,“ řekl, ale vzápětí se zatvářil provinile, jako by znesvětil vážné téma.

„To je v pořádku, Petere,“ uklidňovala ho Kate. „Vy nic nezlehčujete. Tak to prostě bylo. Tehdy vám to připadalo legrační. S tím nic nenaděláte.“

Dělník vděčně přikývl a předklonil se na loktech, aby se dostal k vrcholu svého vyprávění. „Odsunoval jsem velký betonový květináč a řidič se vrátil do kabiny s tím, že vzniklou mezerou projede. A pak jsem to objevil. Bylo to zakopané hluboko, ale když jsem předtím přemísťoval ten květináč, udělal jsem v zemi díru. Sáhl jsem dolů a...“

Stavbaři se zlomil hlas, zakryl si obličej červenými rozpraskanými dlaněmi a rozplakal se.

Kate mu podala levný ubrousek, který byl příliš tenký a lesklý na to, aby mu osušil slzy. „Petere, uklidněte se, prosím vás. Vy za to přece vůbec nemůžete. A třeba je to příležitost, jak to maličké náležitě pohrbít.“

Peter vzhlédl. „Tohle říkal i můj kněz. To bych byl moc rád.“

„Bylo u tělíčka něco dalšího? Nějaké šaty nebo hračky?“ zeptala se a přitom snažně doufala, že se dozví další podrobnosti, jimiž by to dítě čtenářům článku přiblížila. Ze zkušenosti věděla, že samotný nález kostry by je zase tolik nezaujal.

„Ne, nic jsem neviděl. Byly tam jen nějaké papírky. Drobné jako konfety, říkal šéf. Když jsem vytáhl ven první malou kost, už jsem se do té díry nedokázal podívat.“

„Muselo to pro vás být strašné,“ řekla Kate, zvedla šálek s čajem a přitom se pokradmu podívala na hodinky. „Jak se dostanete domů? Nemám vám zavolat taxík?“

Peter zavrtěl hlavou a vstal. „Díky, radši se projdu. Aspoň si trochu vyčistím hlavu.“

Když si ověřila, jak se správně píše Peterovo příjmení, a zaplatila účet, vydala se zpátky do redakce. Cestou uvažovala, jestli se jí ten příběh vůbec podaří protlačit do novin. Bude ho muset pořádně přibarvit. Zatím toho moc neměla – jen nalezené dětské tělo a fňukajícího dělníka. Sepíše to a uvidí, co jí Terry řekne.

Článek vyšel příští sobotu, dole na poslední straně novin. Kate se ze strohých faktů podařilo vymáčkнуть celých pět set slov, okořenila Peterovo plačtivé svědectví trochou podrobností z Howardovy ulice a neslanou nemastnou policejní citací o „pokračujícím vyšetřování“. Všechno zakončila naléhavou otázkou, aby čtenáře vtáhla do děje. Editor ji nakonec použil do titulku: „KDO JE DÍTĚ ZE STAVENIŠTĚ?“

Kate však nebyla se svým článkem spokojená. Otázku místo titulku považovala za přiznání porážky. Znamenalo to, že člověk nemá dostatek informací, a proto se musí ptát. Byla přesvědčená, že by se o tom případu dalo zjistit mnohem víc, ale potřebovala, aby nejdřív kriminalisté odvedli svou práci. Teprve potom mohla napsat nějaké pokračování.

Dobře si ale uvědomovala, že musí hledat ještě jiná témata, aby její jméno nezmizelo z novin a šéfredaktor nezapomněl na její existenci. V hlavě jí však pořád strašil obraz dítěte zabaleného do papíru, jako by to byl nějaký odpad.

Musela na to pořád myslet.

9

Sobota 24. března 2012

ANGELA

Vlastně ani nevěděla, proč ty noviny vůbec vzala do ruky. Když je Nick ráno přinesl z garáže, rovnou nalistoval sportovní rubriku a pak je nechal ležet na stole. Angela měla celé dopoledne předem nalinkované – nejdřív zajede na nákup do supermarketu a cestou domů se pak zastaví na kafe u Louise –, ale bezděčně natáhla ruku, otáčela stránky novin a čekala, až se buben pračky přestane otáčet. Ještě před odchodem chtěla přehodit prádlo do sušičky. Ani pořádně nečetla, jen si prohlížela fotky. Slovo „dítě“ však zaujalo její pozornost.

„KDO JE DÍTĚ ZE STAVENIŠTĚ?“ ptal se titulek.

Četla dál a pod oblečením jí začala mravenčit kůže. V článku se psalo o nálezu dětského těla. Při pohledu na slovo „náleze“ hlasitě vykřikla. Nick okamžitě přiběhl.

„Copak je, Angie?“ chtěl vědět. „Co se stalo?“

Nemohla mluvit. Jen po něm hodila noviny a ukázala na titulek. Podíval se, kam míří její prst, a hned mu došlo, o co se jedná. Angele neuniklo, jak najednou vypadá unaveně.

„Angie, lásko, to nic neznamená. Oba to přece víme. Tohle téma jsme už mockrát probírali.“

Ani se na něj nepodívala a pořád dokola si četla inkriminovaný článek. Učila se ho nazpaměť. „Ale před nedávnem by měla narozeniny. Možná je to znamení,“ řekla.

„Angie,“ oslovil ji tentokrát hlasitěji. „Když si budeš dělat plané naděje, bude to všechno ještě horší. Zase z toho onemocníš.“

Přikývla. V roce 1999 se v hrabství Staffordshire také našlo dětské tělo a ona si tehdy byla jistá, že je to Alice. Cítila to v kostech. Ale nebyla. Ukázalo se, že jde o chlapečka – dítě jakési zoufalé ubožačky, která dušení dětí používala místo antikoncepce. Policie našla v mrazáku dvě další.

„Pokud by existovala možnost, že by to mohla být Alice, policisté by nás určitě kontaktovali, nemyslíš?“ nadhodil Nick. Konečně vyslovil jméno jejich dcerky.

„Ti na ni už dávno zapomněli,“ odvětila jeho žena. A nejen oni. Všichni na ni zapomněli. A chtějí, aby na ni zapomněla i ona. Policie už byla z jejích telefonátů unavená.

„Jakmile zjistíme něco nového, určitě se vám ozveme, paní Irvingová,“ ujistil ji poslední policista, se kterým mluvila. Jeho hlas zněl znuděně a jí bylo najednou jasné, že ji berou jen jako otravnou ženskou. Od té doby Angela nikam nevolala a teď po třinácti letech už vlastně ani nevěděla, komu by měla telefonovat.

Složila noviny a spustila je po opěradle na židli. Přijde si pro ně později.

„Nechceš hodit do Asdy autem?“ nabídl se Nick. „Můžu ti pomoci s nákupy, ať tě z tašek nebolí záda.“

Angela se nemohla vrátit k novinovému článku dřív, než se Nick večer uložil do postele. Vytáhla je ze skrýše a uhladila rukou. Ještě dvakrát nebo třikrát si to celé přečetla, pak si do diáře napsala jméno reportérky a složila článek do malého čtverečku. Napadlo ji, že by té Kate Watersové mohla zavolat. Zeptat se na pár věcí. Co tím může zkazit?

10

Sobota 24. března 2012

EMMA

Vytvořila jsem si na Googlu upozornění na všechny zprávy o tom dítěti. Vím, říkala jsem, že kolem toho nebudu nic dělat, ale potřebuju přece vědět to, co všichni ostatní, ne? Pro jistotu. Abych byla připravená.

A dneska ráno jsem našla ve schránce další příspěvek: „KDO JE DÍTĚ ZE STAVENIŠTĚ?“

Nějaká reportérka se v tom začala vrtat, všechno pořádně nafoukla, a dokonce mluvila s tím chudákem, co našel tělíčko. A s policií. *Policií.*

Cítím, jak mi buší srdce a prsty se mi chvějí nad klávesnicí. *S kým bude ještě mluvit?* Píšu si její jméno – Kate Watersová – do bloku vedle počítače a znovu si ten článek dokola pročítám.

Když zazvoní telefon, nechám zapnout záznamník. Za chvíli už slyším, jak mi Jude nechává vzkaz. Její hlas se z přístroje v předsíni rozléhá schodištěm nahoru, jako by snad byla v domě. Jako bychom se vrátily do Howardovy ulice a ona na mě volala, abych vstávala do školy.

Věděla jsem, že máma bude dneska telefonovat. Mám totiž narozeniny, a to je výročí, kdy se mi pravidelně ozývá – tedy od té doby, co jsme spolu znovu začaly mluvit. Od našeho opětovného shledání uplynulo jenom pár let a jsme teď spíš jako vzdálené sestřenice, které se v osobním styku zoufale snaží najít nějakou společnou notu.

„Vzpomínáš, jakou měla babička strašnou koupelnu?“ prohodí Jude a já hned vyhrknu: „Jasně, ještě že už avokádo vyšlo z módy.“ A pak se zasmějeme a pár minut cítíme vzájemnou blízkost. Tahle hra na vzpomínání nás ale na dlouho nesblíží. Příliš mnoho věcí je pro nás totiž tabu.

A tak si telefonujeme o narozeninách, Vánocích a podobně. Je to stereotyp, který nám umožňuje zůstat v kontaktu na základě kalendáře, nikoli našich citů.

Vtip je v tom, že jsem se dokázala obejít bez matky tak dlouho, až jsem zjistila, že ji vlastně nepotřebuju, a Jude to se mnou určitě bude mít stejné.

Je to docela bizarní. Žádný z mých vztahů není jako vztahy jiných lidí. Máma je jako moje sestřenice, manžel jako táta a moje dítě... Žádné dítě není. Teď na to nemůžu myslet. Přestaň.

Matčín hlas mě dneska vnitřně rozechvívá. Počkám, až domluví, a teprve pak vstanu, sejdu dolů a poslechnu si vzkaz.

„Emmo, tady Jude,“ začíná. Nikdy se nepředstavuje jako máma. Když mi bylo deset let, požádala mě, abych jí říkala Jude. „Máma zní hrozně staře,“ vysvětlila mi. „A když mi budeš říkat Jude, bude to navíc mnohem dospělejší.“ Mně se to nelíbilo. Vypadalo to, jako by se styděla, že jsem její dcera, ale vyhověla jsem jí. Abych jí udělala radost.

„Ehm, jsi tam?“ pokračuje matčin hlas. „Jestli jo, tak to zvedni. Ehm, no, já volám jen proto, abych ti popřála všechno nejlepší a zeptala se, jak se máš. Ehm, potřebuju s tebou mluvit, Emmo. Prosím tě, zavolej mi...“

Potřebuju s tebou mluvit. Posadím se na židli. *Určitě viděla ty články. Co všechno ví?* ptám se bezděčně sama sebe. Touhle otázkou jsem se mučila dlouhá léta.

Znovu si zprávu přehraju, jestli jsem se nepřeslechla. Ale ne. Ovšemže ne. Z hlasu, který se po mně shání, čiší zvláštní nervozita. *Jsi tam?*

Jsem tady? Tiše sedím se zavřenýma očima, zhluboka dýchám a snažím se vyčistit si hlavu. Když však znovu otevřu oči, záznamník pořád bliká. Spiklenecky na mě mrká, jako by všechno věděl.

Telefon náhle ožije a předsíní se rozlehne jeho pronikavé zvonění. Vyskočím z křesla, jako bych chtěla utéct, ale pak zvednu sluchátko.

„Emmo? To jsem já,“ říká Jude. „Kde jsi byla? Snažila jsem se ti dovolat...“

„Promiň. Měla jsem práci.“

„V den svých narozenin? Myslela jsem, že tě Paul někam vezme na oběd. On na to zapomněl?“

„Tenhle víkend má moc práce, ale večer to půjdeme oslavit.“

„Dobře. Omlouvám se, že jsem ti neposlala přání. Zapomněla jsem ho hodit do schránky. Leží mi tady na stole. Já jednou zapomenu snad i vlastní hlavu... No nic, jak se máš?“

Mlčím. Její tlachání mě trochu zaskočilo. „Ále, ujde to.“

„No jo, no,“ zamumlá.

„A co ty?“ zeptám se. *Drž se bezpečných témat.* „Co dělá kyčel?“

„No, pobolívá,“ odpoví. „Všechno v pořádku, Emmo? Jsi tam?“

Mám tak stažené hrdlo, že ze sebe pár vteřin nedokážu vypravit ani slovo. Uchýlím se na tajné místo ve své hlavě, kde to dobře znám a jsem tam v bezpečí.

„Ano,“ zaskřehotám nakonec. A čekám. Měla bych něco říct a předejít její hloupé řeči. Naprosto nenuceným tónem prohodit, že jsem četla o zakopaném dítěti, které objevili v naší bývalé ulici. *Představ si, že...*

Ale nejsem si jistá, jestli bych se o tom dokázala bavit, jako by se nechumelilo. Taky bych se mohla zhroutit a rozbrečet. A ona by se začala vyptávat. Když jsem byla ještě holka, dávala mi do postele termofor s teplou vodou – její lék na všechno, co mě trápilo – a říkala: „Ty jsi zase celá rozrušená, Emmo. Trochu se vyspiš a všechno hned bude vypadat líp, uvidíš.“

Ale samozřejmě nevypadalo. Čelit mým náladám pro ni muselo být utrpení, ale tvrdila, že si tím v pubertě prochází spousta dětí. „Hormony. Je to normální součást dospívání,“ uklidňovala mě. Zpočátku. Časem ji to ovšem omrzelo. Trpělivost nikdy nepatřila k jejím silným stránkám. A když na mě přestala reagovat, přestala jsem brečet. Říkala tomu „drsná láska“. Ale nic se tím nevyřešilo. Místo toho jsem začala křičet a rozbíjet věci. Až mě nakonec vyhodila z domu.

Snažím se jí to nedávat za vinu. Teď už ne. Možná bych se jako matka zachovala stejně. Ale tenkrát...

„Někdo jde, Jude,“ řeknu náhle, obalím si pěst rukávem a zabuším do stolu, abych svou lež podpořila. „Promiň, zavolám ti později.“

„Ale Emmo.“

„Čekám balík,“ vyhrknu zoufale; začínám se zaplétat do svých výmyslů.

„No tak si běž,“ řekne. „Zavolám později.“

Položím telefon a spadne mi strašný kámen ze srdce. Víím však, že jsem jen oddálila to, co stejně přijde.

Po pěti minutách telefon znovu zazvoní a na zlomek vteřiny mě napadne, že ho nezvednu. Ale musím. Volala by tak dlouho, dokud by mě neuhnala.

„Nechceš se u mě stavit?“ zeptá se Jude, jako by se naše konverzace vůbec nepřerušila. „Ještě jsi tady nebyla a neviděly jsme se už pěkných pár měsíců.“

Moje reakce se dostaví okamžitě. Pocit viny a studu – katolická dvojčata, která ve mně matčino pasivně agresivní chování vždycky neomylně probudí.

„Když to je těžké. Dodělávám jednu knížku a tlačí mě uzávěrka.“

„No, jestli máš moc práce... Vidím, že máš jiné priority.“

„Jsi nespravedlivá. Práce je pro mě samozřejmě důležitá, ale ty taky.“

„Jistě,“ odvětví. „Ale ne zas tolik, abys se mnou strávila trochu času. Nevadí. V rádiu začíná nový nedělní seriál, takže se tady nudit nebudu.“

„No dobře, já teda přijdu,“ řeknu, jako bych byla pořád tou trucovitou puberťačkou.

„Výborně!“ zajásá Jude. „Tak já zítra uvařím slavnostní oběd. Mám počítat i s Paulem? Je tady vždycky vítán, ale možná by bylo fajn popovídat si jen tak ve dvou.“

Tiše kvůli Paulovi zuřím, ale on by tam stejně nechtěl jít. Snažil se mít Jude rád, ale moc mu to nešlo.

„Smekám před inteligencí tvojí matky,“ pravil poté, co se s ní poprvé setkal u jednoho zvlášť nepříjemného nedělního oběda v Covent Garden. „Ale připadá mi, že chce být nejchytřejší za každou cenu.“

Naschvál jí tedy říká Judith, což ona úplně nesnáší. Je to jeho malá pomsta.

„Paul má teď hodně práce kolem dne otevřených dveří, takže by stejně nemohl.“

„Tak ve dvanáct. A přijď včas,“ zavelí. „Musíme probrat spoustu věcí.“

11

Neděle 25. března 2012

JUDE

Nemohla se dočkat, až Emma přijde, takže dala vařit jídlo moc brzy, a teď cítila, že se už pomalu začíná připalovat.

Když vstoupila do kuchyně, okno bylo zamlžené párou z vařící čocky. Sundala kastrol z elektrické plotýnky a položila ho na odkapávač s tím, že oběd ohřeje, až Emma dorazí.

Znovu se šla podívat z okna v obýváku. Chvilí u něj nervózně postávala. Ani si neuvědomila, jak moc se na setkání se svým jediným nezdárným dítětem těší. Neviděly se už šest měsíců – nebo snad devět? Nevěděla, proč to tak prožívá. Emma to tak očividně necítila.

Od okamžiku, kdy přinesla Emmu domů, byla odhodlaná vybudovat si se svou dcerou úplně jiný vztah, než jaký měla se svou vlastní matkou. Vsadila na roli starší sestry a jednala s Emmou jako s dospělou, ne jako s děckem, ale nějak se jí to celé vymklo z rukou.

Puberta je hrozná věc. Jude opřela čelo o studenou okení tabuli a před očima jí vyvstal obraz křičící Emmy, jak za sebou práská dveřmi. Dodnes cítila to dusivé ticho, když se

Emma plahočila Howardovou ulicí pryč od ní, ramena obtěžkaná dvěma nacpanými taškami. I ona svésila ramena a zavřela oči. Pořád cítila ten svíravý strach, který prožívala při pohledu na své odcházející dítě.

Musela ji vyhodit. Anebo snad ne? „Hřáli jsme si na prsou hada,“ prohlásil její přítel Will.

Ale to bylo tenkrát, řekla si pevně, když ji znovu začaly přemáhat pochyby. Teď je Emma dospělá. Obě jsme se posunuly dál.

Snažila se myslet na příjemné chvílky, které spolu stráví, a aby se zatím něčím zaměstnala, pustila cédéčko Leonarda Cohena, pobrukovala si do rytmu dobře známé texty a rovnala knížky i noviny do úhlednějších hromádek.

O pět minut později už zase stála u okna a vyhlížela dceru.

„Už aby tady byla,“ pronesla najednou nahlas. Poslední dobou mluvila sama se sebou stále častěji. Uvědomovala si, že jde o nepěkný zlozvyk. Chovala se jako bláznivá stará bába, ale ta slova z ní prostě vylétla dřív, než tomu dokázala zabránit.

Zvláštní, jak se věci mění.

Bývaly doby, kdy by dala kdovíco za to, aby se Emmy aspoň na odpoledne zbavila. Měla strašnou vyřídilku a pořád o něčem brebentila, až z toho Jude bolela hlava. A nikdy nepřestala mluvit o svém otci. O tom parchantovi. *Je ironie, že odloučení dokáže ještě víc roznítit lidské srdce. Nerozumné srdce.*

Vzpomněla si, jaké historky si o něm Emma vybájila. Samozřejmě v nich byl vřdycky hrdinou. Krásným a statečným rytířem, co má rád zvířátka. A jednou, když jí bylo osm, ho v domácím úkolu na téma „Moje rodina“ dokonce pasovala na člena královské rodiny.

Učitelka si pozvala Jude do školy a sdělila jí, že její dce-

ra má velice bujnou fantazii, ale je potřeba dbát na to, aby se vymyšlení nezměnilo ve lhaní. Učitelka ji oslovovala „paní Massinghamová“, i když věděla, že není vdaná.

Při vzpomínce na to, jak se tehdy zahanbeně plížila domů ze školy, se Jude zamračila. Nejradši by té učitelce utrhla hlavu, ale nechtěla na sebe ještě víc upozorňovat. Ani na Emmu. Velice jasně si však vybavovala, jakou zlost měla, když tenkrát přišla domů. Emma byla zrovna u sousedky, paní Speeringové, a dělala si domácí úkoly.

Seřvala dceru za to, že nazvala svého otce princem, a paní Speeringová se tomu zasmála jako nějakému vtipu, ale když zjistila, že je to míněno vážně, hned zase zmlkla.

Jude si pamatovala, jak k ní Emma s ledovým klidem vzhledla a řekla: „Slyšela jsem tě říkat, že se jmenuje Charlie. A to je jméno pro prince.“

Jude s ní měla chuť zatrást. Místo toho jen Emmě řekla, že její otec žádný princ není. Že je úplná nula.

Emma z toho byla zdrcená a Jude měla vždycky podezření, že právě v té chvíli se v její dceři objevila touha zjistit pravdu.

Pokud šlo o Jude, pravda se hodně přeceňovala. Různí lidé ji vidí různě, vysvětlovala Emmě. Tím však jen podněcovala dceřino odhodlání. Její posedlost.

Jude nechtěla, aby na otce vůbec myslela. On pro ni přece nic neudělal. Absolutně nic. Jakmile mohl, tak zmizel.

Ale jak Emma rostla, hledala nějaký mužský vzor – všímala si chlápků v obchodě na rohu, jednoho z učitelů ve škole, táty své nejlepší kamarádky Harry. A také partnerů Jude. Vymýšlela si o nich báchorky a představovala si je v roli svého otce. Jude to musela zarazit, stejně jako její další hloupé lži.

Zvonek u dveří zadrnčel tak zlostně, že se kočka schovala pod gauč. Jude stiskla bzučák, kterým Emmě otevřela vstupní dveře, a pak s rostoucí nervozitou čekala, až se objeví.

„Ahoj, Jude,“ pozdravila Emma hlasitě, aby přehlušila tklivé bručení Leonarda Cohena, a políbila ji na tvář.

„Promiň, hned to vypnu,“ řekla Jude. „Pustila jsem si to, abych si zkrátila čekání. Dala sis na čas.“

„Je teprve dvanáct deset,“ odvětila Emma klidně.

„No jo, vidíš. Myslela jsem, že už je víc,“ pravila Jude.

Slyšela svůj podrážděný hlas a snažila se ovládnout. Takhle to nechtěla. Představovala si, jak spolu budou sedět a klábosit nad sklenkou vína, možná se i zasmějí nějakému hloupému vtipu. Jako kamarádky. Místo toho začala na Emmu hned štěkat. Jako obvykle. Zela mezi nimi propast, a tak jejich dialog znovu sklouzl do zajetých kolejí.

Zmocnil se jí pocit marnosti a na okamžik zalitovala, že Emma skutečně přišla. Podala však dceři dárek. Byla to biografie Davida Bowieho, kterou pro ni speciálně vybrala.

„To je hezké. Děkuju,“ řekla Emma a objala ji. Jude se jí držela o vteřinku déle a ucítila, jak ji dcera pouští první.

„Myslela jsem, že se ti bude líbit. Vzpomínáš na ten plakát ve tvém pokojíčku? Dávala jsi mu pusku na dobrou noc. Pamatuješ?“

„Jasně,“ zasmála se Emma. „Moje první láska. Pořád ten plakát mám.“

„Neříkej! Vždyť už musí být na vyhození.“

„Trocha lepicí pásky to spravila,“ odpověděla Emma.

To je pěkné, pomyslela si Jude a zvedla se z křesla, aby nalila víno, které se chladilo v ledničce.

„Když už stojím, nemám dát oběd na stůl?“ zeptala se a Emma přikývla, zatímco si prohlížela fotky v knížce.

Jude v kuchyni ohřála jídlo a rozdělila ho na dva talíře. „Udělal jsem čočku. Vždycky jsi ji měla ráda.“

Emma s úsměvem zamumlala: „Díky.“

Jude sledovala, jak se Emma vrtá v jídle a různě ho přesouvá po talíři, aby to vypadalo, jako že jí. *Zase ty tvoje staré triky*, napadlo ji. Ale rozhodla se mlčet.

Když už chtěla konečně něco říct, Emma ji náhle předešla: „Víš, že v Howardově ulici našli kostru dítěte?“

„Vážně?“ podivila se Jude. „Zrovna v Howardově ulici? No to je hrůza. Kde ho našli? Vsadím se, že to má na svědomí někdo z těch feťáků, co bydleli na konci ulice. Pamatuješ se na ně?“

„Ne,“ odvětila Emma. „Nemyslíš náhodou ten barák, co se před ním válely odpadky a prázdné láhve od mlíka?“

„Přesně tak. Jak ses o tom dozvěděla?“ zeptala se Jude a nalila si další sklenici vína.

„Psali to v novinách.“

„Ale co se stalo? Bylo to vražda?“

„To se neví,“ odpověděla Emma a vložila si do úst trochu čočky.

Jude udělala totéž. Když spolkla sousto, řekla: „Ale přece se nebudeme bavit o mrtvých dětech,“ a převedla hovor na Emminu práci.

„Stýkáš se ještě s Willem?“ přerušila ji Emma uprostřed věty.

„S Willem?“ vyhrkla Jude zaskočeně. Na tohle nebyla vůbec připravená. „Ehm, no, ano. Občas. Vlastně mi před pár týdny volal. Zničehonic. Mluvil o nějaké benefiční akci na

univerzitě. Chvíli jsme si povídali.“ Podívala se Emmě do tváře, ale žádnou náповědu tam nenašla. „Proč se ptáš na Willa?“ zeptala se nervózně. Ani by ji nenapadlo vykládat Emmě o tom, že se Will znovu ozval. Věděla, že tohle téma je tabu. Ale její dcera s ním sama začala.

„Jen mě to zajímalo,“ řekla Emma a kolem stolu se rozhostilo ticho přerušované jedině škrábáním lžic o talíře.

„Will byl skoro deset let důležitou součástí mého života, Emmo,“ konstatovala Jude na svou obranu, tváře zardělé alkoholem. „A tvého taky. Alespoň těch pár roků.“

Emmě ztvrdly rysy.

„Vím, že jste se občas neshodli...“ dodala Jude. „Ale už je to tak dávno. Přece se kvůli tomu nebudeš pořád zlobit.“

Emma vzhlédla od talíře, ale nic neřekla.

Ona žárli, pomyslela si Jude. Vždycky do něj byla zamilovaná.

Tohle téma už považovala za uzavřené, ale zjevně nebylo. Její zklamání jako by vysálo z pokoje veškerou energii. Dcera unaveně vstala a šla jí pomoci s mytím nádobí. Obě věděly, že jakmile jí to zdvořilost dovolí, odejde.

Jude myla věci ve dřezu a Emma je utírala. Pustily rádio, aby v místnosti zněly alespoň nějaké hlasy.

„Už budu muset – Paul se brzy vrátí z práce,“ oznámila Emma matčiným zádům. „Díky za krásnou knížku a oběd.“

„Vždyť jsi nic nesnědla,“ řekla Jude přes rameno. „Nemysli, že to nevím. Přede mnou nic neutajíš, Emmo.“

Emma naposledy políbila matku na tvář, vyšla z bytu a tiše za sebou zavřela dveře. Bylo slyšet jen slabé cvaknutí zámku.

12

Neděle 25. března 2012

EMMA

Mám tak roztřesené nohy, že mi cesta zpátky na metro trvá snad dvakrát déle než obvykle.

Všechno jsem zkazila. Připravila jsem se na rozhovor o dítěti, důkladně jsem si nacvičila odpovědi pro případný výslech, ale musela jsem jí položit tu poslední otázku. O Willovi. Abych se ujistila, že už není na scéně. Ale on samozřejmě je. Co jiného jsem čekala?

Když konečně nastoupím do vlaku Central Line, snažím se provádět dechová cvičení, ale srdce mi pořád divoce naráží do žeber. Sedím jako omámená. Mezi stanicemi vidím v okně naproti vlastní obraz.

Když nakonec po několika hodinách dorazím domů, Paul už má uvařenou svoji kuřecí specialitu – cítím ji, voní domovem – a trpělivě čeká, až otočím klíčem v zámku. Naštěstí jsem mu nezapomněla zavolat, že když už jsem ve městě, trochu se porozhlédnu po obchodech.